

TONI ŠVANCARA

NĚKOLIK SLOV O JONASOVÝCH

Ve věku 25 let se Franziska Summerauer, dcera domkáře a zedníka, rozhodla, že se vdá za hostinského Ludwiga Pflüglera, který byl o 25 let starší.

Vdovec měl pět dcer ve věku tří až osmi let.

Ve druhém manželství k tomu přibyla ještě jedna dceruška.

Když byla opakovaně dotazována, proč se vdala za o tolik staršího muže, usmála se a pokrčila rameny.

Hostinský, který v mladých letech, v době, kdy si odbýval službu v císařském vojsku, platil podle spolehlivých údajů za nejhezčího muže roty, měl i ve svém zralejším věku ještě pěknou postavu.

Až do začátku svého druhého manželství hospodařil na svém majetku, hostinci se selským statkem, za účinného „příspěví“ své první ženy, ovšem velmi nepořádně a lajdácky.

Jinak to nelze nazvat s ohledem na obrovské dluhy ve výši 6.000 zlatých – hodnota domu a pozemků byla 7.000 zlatých.

O obhospodařování svého majetku neměl potřebný zájem.

TONI ŠVANCARA

EINIGES ÜBER DIE JONASLEUTE

Im Alter von 25 Jahren entschloss sich Franziska Summerauer, die Tochter eines Häuslers und Maurers, den 25 Jahre älteren Gastwirt Ludwig Pflügler zu ehelichen. Der Witwer hatte fünf Töchter, die sich im Alter zwischen drei und acht Jahren befanden.

In zweiter Ehe kam nach einigen Jahren noch ein Töchterchen hinzu. Als man öfter an sie die Frage richtete, warum sie einen um so viele Jahre älteren Mann heiratete, lächelte sie und zuckte mit den Schultern.

Der Wirt, der in jungen Jahren während der Ableistung seiner Dienstzeit in der kaiserlichen Armee nach verlässlichen Angaben als der schönste Mann der Kompanie galt, war selbst in seinem reiferen Alter noch ein stattlicher Mann.

Er führte bis zu Beginn seiner zweiten Ehe auf seinem Besitz, einem Gasthof mit Landwirtschaft, unter "Mithilfe" seiner ersten Ehefrau einen Schlendrian.

Anders kann man dies in Anbetracht eines Schuldenberges von 6.000 Gulden - Haus und Grundbesitz hatten einen Gesamtwert von 7.000 Gulden - nicht bezeichnen.

An der Bewirtschaftung seines Betriebes zeigte er nicht das erforderliche Interesse.

Jeho život patřil koním.

V jeho stájích bylo střídavě šest až deset teplokrevníků a i chladnokrevníků.

Byl odborník v oblasti chovu a i odchovu. Aby si mohl tuto nákladnou vášeň dovolit, musel umět dobře obchodovat s těmito ušlechtilými zvířaty.

Naplňovalo ho radostí a hrdostí, když ve svém kočáru, elegantním dvousedadlovém coupé a se svou o více než dvacet let mladší hezkou ženou jezdil mimo jiné k poutnímu kostelu Panny Marie Sněžné na Svatém Kamenu.

Postroje koní byly pečlivě vyčištěné, hříva a ocas čerstvě učesané a srst vyhřebelcovaná.

„Dobře ošetřený je napůl nakrmený!“ byla jeho devíza, kterou tenkrát – dnes již ne vždy – sdíleli všichni odborníci.

Příležitostně se Ludwig projevoval také jako šprýmař.

Jednou, bylo to v zimě, pověřil svou dceru Miazl (Marie), aby jeho příteli Lorenzovi Z., donesla bábovku, která stála na stole na chodbě pod pavlačí.

Lorenz, povoláním obuvník, byl zavalitý, sebestředný, hašteřivý mužíček.

Jako syn bohatého sedláka bydlel v sousedství v malém domě, který získal z dědictví.

Na Ludwigovu druhou svatbu zhotovil nevěstě „kvalitní ručně šité“ boty, které však nemohla vůbec nosit, protože když je měla

Sein Leben gehörte den Pferden. In seinen Ställen befanden sich abwechselnd zwischen ca. sechs und zehn Warm- sowie auch Kaltblüter.

Er war ein Fachmann auf dem Gebiet von Zucht und Haltung. Sich diese kostspielige Passion zu gestatten, erlaubte ihm lediglich der Handel mit diesen edlen Tieren.

Es erfüllte ihn mit Freude und Stolz, wenn er in seiner Kutsche, einem eleganten Zweisitzer, und mit seiner um mehr als zwei Jahrzehnte jüngeren hübschen Frau u. a. zur Wallfahrtskirche Maria Schnee fuhr.

Die Geschirre der Pferde waren blank geputzt, Mähne und Schwanz frisch gekämmt und das Fell gestriegelt. „Gut gepflegt ist halb gefüttert!“, war seine Devise, die damals - heutzutage nicht immer - von sämtlichen Fachleuten geteilt wurde.

Gelegentlich gebärdete sich Ludwig auch als Schelm. Einmal, es war an einem Wintertag, gab er seiner Tochter Miazl (Marie) den Auftrag, einen unter dem pavlač (überdeckter Balkon) neben dem Hausflur auf einem Tisch stehenden Guglhupf (Napfkuchen) zu seinem Freund Lorenz Z. zu bringen.

Der Lorenz, von Beruf Schumacher, war ein stämmiges, g'schaftiges (von sich eingenommen, rechthaberisches) Männlein. Als Sohn eines wohlhabenden Bauern bewohnte er in der Nachbarschaft ein kleines Haus, das er von seinem Erbteil erstanden hatte.

Zu Ludwigs zweiter Hochzeit fertigte er der Braut "in solider Handarbeit" die Schuhe, die sie jedoch nicht anziehen konnte, da

na sobě, měla stále pocit, že její nohy vězí v bedně.

Miazl se podivovala nad otcovým příkazem, protože nic v kuchyni nesvědčilo o tom, že by se tam něco upeklo.

Ale přání starého pána, který pro ni (mladou dámu ve věku asi 22 let) představoval stále ještě respektovanou osobu, se muselo okamžitě splnit.

„A pěkný pozdrav od otce, máte si nechat chutnat“, vyřizovala Miazl, když před domovními dveřmi předávala Lorenzovi bábovku.

Obuvník byl velmi překvapen. Jistě, že Ludwig mu měl být za cosi vděčný.

Právě on totiž upozornil hostinského na jeho současnou šikovnou ženu.

Ale dárek, už vůbec ne takový, dosud ještě nikdy nedostal.

Dojatě a uctivě vykřikl své díky „Pěkně děkuji“, když převzal bábovku.

Později ale prý s Ludwigem nepromluvil dlouhé týdny ani slovo, protože z tohoto „daru“ se velmi rychle vyklubal slisovaný sních posypaný cihlovým prachem a moučkovým cukrem.

Jindy zas byl na řadě sedlák, Trouger Jogi, který si právem zasloužil ostré napomenutí – i když ne tímto způsobem.

Byl zámožný, ale přesto držgrešle, který si nemohl odvyknout nacpávat si fajfku jinak,

sie beim Tragen stets das Gefühl hatte, ihre Füße würden in Kisten stecken.

Miazl wunderte sich über den Auftrag des Vaters, da nichts in der Küche darauf hinwies, dass dort ein Kuchen gebacken wurde.

Doch der Anweisung des alten Herrn, der für sie (eine junge Dame von ca. 22 Jahren) immer noch eine Respektsperson darstellte, musste unbedingt Folge geleistet werden.

„An schein Gruas van Votta, sei suin si deis guat schmeika lossn (Einen schönen Gruß vom Vater, Sie sollen sich das gut schmecken lassen“), sagte Miazl, als sie vor der Haustüre dem Lorenz das Gebäck präsentierte.

Der Schuhmacher war nicht wenig überrascht. Gewiss hatte der Ludwig ihm einiges zu verdanken. Immerhin hatte er den Wirt schließlich erst auf dessen tüchtige jetzige Frau aufmerksam gemacht. Aber ein Geschenk, schon gar nicht von dieser Art, hatte er bisher noch nie erhalten.

Von Ehrfurcht ergriffen stammelte er ein „Daunkschei, Daunkschei (Dankeschön)“, als er den Guglhupf in Empfang nahm. Später jedoch sollte er mit dem Ludwig wochenlang kein einziges Wort mehr sprechen, denn dieses "Geschenk" entpuppte sich sehr schnell als mit Ziegelstaub und Puderzucker bestreuter gepresster Schnee.

Ein anderes Mal war ein Bauer, der Trouger Jogi, an der Reihe, der sich eine Zurechtweisung - wenn auch nicht auf folgende Art - durchaus verdient hatte.

Er war wohlhabend, aber trotzdem ein Schnorrer, der es nicht lassen konnte, seine

než z pytlíků na tabák osob sedících kolem stolu – většinou sedláků.

„Ty, Ludwigu, nech mi nacpat fajfku, já jsem svůj tabák zapomněl“, opakovaně žádal hostinského.

Ludwig tuto prosbou čekal a přimíchal jednou do tabáku ostříhané nehty.

Sotva Jogi jen krátce ze svojí fajfky potáhl, velmi zbledl, vstal a vyšel ven.

Pravděpodobně zvracel. Později musel patrně něco tušit, neboť s prosbou tohoto druhu se už nikdy neobracel ani na hostinského ani na nikoho jiného z hostů.

Bezprostředně po svatbě převzala mladá paní vedení domácnosti do svých rukou.

Radikálně změnila poměry, které byly na závadu dobrému v rozporu s úspěšným způsobem hospodaření.

Obrovská hora dluhů byla splacena.

Následně bylo nad vjezd přistavěno patro a „remíza“ v zahradě byla přestavěná na obytný dům.

Pak se přistavovala kuželna. Protáhlá zahrada, s vysázenými velkými kaštany byla uvedena do provozu pro pořádání velkých letních slavností.

V masopustu se zde konaly také velkolepé oslavy.

Věno dcer si vyžádalo částku celkem 60.000 korun.

Ano, byla to velmi schopná žena, sice velmi oddaná múzám, ale v důsledku své

Pfeife aus den Tabaksbeuteln der am Tisch sitzenden Personen - meist Bauern - zu stopfen. „Geh Ludwig, los ma mä Pfeifm shtoupfm, i hob mein Tuwog vageissn (Geh' Ludwig, lass mir meine Pfeife stopfen, ich habe meinen Tabak vergessen)“, bat er wiederholt den Wirt.

In Erwartung dieser Bitte hatte der Ludwig einmal Fingernägel in den Tabak gemischt.

Nachdem Jogi nur wenige Minuten mit seiner Pfeife gepafft hatte, wurde er leichenblass, stand auf und begab sich nach draußen.

Vermutlich hatte er sich übergeben müssen. Er musste später wohl etwas geahnt haben, denn eine Bitte dieser Art hatte er nie mehr, weder an den Wirt, noch an die Bauern oder an andere Gäste vorgebracht.

Unmittelbar nach der Hochzeit nahm die junge Frau die Leitung der Wirtschaft in ihre Hände. Sie veränderte radikal die Zustände, die der Förderung eines guten Geschäftsganges hinderlich waren.

Der riesige Schuldenberg wurde abgetragen. Anschließend erfuhr der Tortrakt eine Aufstockung und die Remise im Garten wurde zu einem Wohnhaus umgebaut.

Zudem erfolgte der Anbau einer Kegelbahn. Der weitläufige mit großen Kastanien bestandene Garten wurde zur Veranstaltung großer Sommerfeste in Betrieb genommen.

Im Fasching kam noch das Abhalten großer Festlichkeiten hinzu. Die Mitgift der Töchter erforderte einen Betrag von insgesamt 60.000 Kronen.

Ja, sie war eine sehr tüchtige Frau, zwar durchaus der Muse zugetan, aber infolge ihrer

příčinlivosti, pokud jde o majetek a rodinu, byly pro ni návštěva divadla a kina vzácností.

Pokud jde o její schopnost a originalitu, zasluhují dcery Miazl (Marie) a Rosi jakož i její manžel Gustl zvláštní zmínku.

Gustla R., syna řezníka Fritze R., měla hostinská ve velké vážnosti, byl přeci s odstupem nejschopnější z jejich zeťů.

Za jedno nebo dvě desetiletí vydupal doslova ze země – sice s přispěním své mimořádně schopné manželky – výstavný dům s dobře prosperujícím řeznictvím.

Později, mohlo to být tak na začátku války, přikoupil ještě přímo vedle stojící obchodní dům.

V den svatby, Rosi pracovala právě v kravínu, pro ni Gustl přijel, aby ji odvedl k oltáři. Nevěsta sundala zástěru, shodila dřeváky a vklouzla do venkovních bot a kabátu a dvojice se odebrala do kostela, kde se sešli se svatebními svědky.

Po oddavkách šla Rosi zase do stáje a Gustl „ins **Gay**“, tak se tomu tenkrát říkalo, když se řezník vydal na dvoudenní cestu po kraji, aby nakoupil hovězí dobytek a prasata.

Zda byl novomanžel opět doma přítomen o svatební noci, o tom není nic známo.

Často zanechával nerudný dojem mrzouta. Bylo-li v obchodě více lidí, tak čtyři nebo pět zákazníků, byl nevrlý a maso a závaží do misek vah doslova házel.

emsigen Tätigkeit für Besitz und Familie waren für sie Theater oder Kinobesuche selten.

Bezüglich ihrer Tüchtigkeit und Originalität verdienen die Töchter Miazl (Marie) und Rosi sowie deren Ehemann Gustl besondere Erwähnung.

Gustl R., der Sohn des Fleischhackermeisters Fritz R., stand bei der Wirtin in hohem Ansehen, war er doch der mit Abstand tüchtigste ihrer Schwiegersöhne. In ein bis zwei Jahrzehnten stampfte er förmlich - allerdings unter Mithilfe seiner äußerst tüchtigen Ehefrau - ein stattliches Haus mit gut florierender Fleischhackerei aus dem Boden.

Später, es könnte zu Anfang des Krieges gewesen sein, kaufte er noch das unmittelbar daneben liegende Geschäftshaus hinzu.

Am Tage der Hochzeit, Rosi war im Kuhstall tätig, holte Gustl sie zur Trauung ab. Die Braut entledigte sich ihrer Schürze, schlüpfte aus den Holzschuhen in Straßenschuhe und Mantel und das Paar begab sich zur Kirche, wo es mit den Trauzeugen verabredet war.

Nach der Trauung begab sich Rosi wieder in den Stall und Gustl ging **ins Gay**, so nannte man es damals, wenn ein Metzger sich mindestens zwei Tage aufs Land begab, um Rinder und Schweine einzukaufen.

Ob der frischgebackene Ehemann zur Hochzeitsnacht wieder anwesend war, ist nicht bekannt.

Er hinterließ sehr oft einen griesgrämigen Eindruck. Befanden sich mehr als vier oder fünf Kunden im Laden, wurde er ungehalten und schmiss förmlich Fleisch und Gewichte in die Schalen der Waage.

V takových případech to vždy byla Rosi, která svého muže z obchodu vypoklonkovala a převzala obsluhu zákazníků.

Někdy ale uměl být i zábavný a vysloveně milý. Jednou, bylo to v poutním místě Svatý kámen na hranici s Rakouskem, koupil celý stánek s látkami, které pak rozdál poutníkům – samozřejmě zadarmo.

Jindy zase to byly perníčky zdobené cukrovou polevou, které všechny rozdál lidem.

Opak těchto laskavých gest se stal o několik měsíců později při jedné večeři pro přibližně osm až deset důstojníků v Jonasově hostinci.

Prostřeno bylo při těchto příležitostech v tak zvané „extracimře“ (extra místnosti, sálu/salonku), která byla k dispozici váženému měšťanstvu jako místnost pro hosty.

Při slavnostech byl využíván také jako taneční sál. Proč byl Gustl při této příležitosti přítomen, není známo.

Jakmile na stole objevil uzeninu, která nepocházelo z jeho provozu, uchopil náhle okraj stolu a převrhl ho na zem, samozřejmě včetně všech pokrmů a nápojů.

Páni důstojníci vyskočili a připravovali se, že se na Gustla vrhnou.

Štábní kapitán Trhal se chopil pohrabáče - jeho místo bylo v bezprostřední blízkosti kamen – a byl zřejmě připraven mistra praštit.

Hostinské, která měla s takovými i podobnými situacemi značnou míru zkušeností, se podařilo posléze, právem popuzené pány uchlácholí.

In solchen Fällen war es immer wieder Rosi, die ihren Mann aus dem Geschäft komplimentierte und die die Bedienung der Kunden übernahm.

Er konnte aber auch mitunter witzig und ausgesprochen nett sein. Einmal, es war im Wallfahrtsort Maria Schnee an der Grenze zu Österreich, kaufte er einen ganzen Stand von Stoffen, um sie -natürlich kostenlos - an die Pilger zu verteilen. Ein anderes Mal waren es mit Zucker verzierte Lebkuchenherzen, die er allesamt unter die Leute verteilte.

Das Gegenteil dieser menschenfreundlichen Gesten ergab sich Monate später anlässlich eines Abendessens für ca. acht bis zehn Offiziere im Jonaswirtshaus. Gedeckt wurde bei solchen Anlässen im so genannten Extrazimmer, einem Saal, der als Gastraum dem gehobenen Bürgertum zur Verfügung stand.

Bei Festlichkeiten wurde er auch als Tanzsaal benutzt. Warum Gustl zu diesem Anlass anwesend war, ist nicht bekannt.

Als er auf dem Tisch eine Wurst entdeckte, die nicht aus seinem Betrieb stammte, ergriff er plötzlich die Zarge des Tisches und stürzte ihn, natürlich samt Speisen und Getränken, zu Boden.

Die Herren Offiziere sprangen auf und machten Anstalten, sich auf Gustl zu stürzen. Stabskapitän Trhal ergriff einen Schürhaken - sein Platz befand sich in unmittelbarer Nähe des Ofens - und war offensichtlich willens, auf den Meister einzuhauen.

Der Wirtin, sie hatte durch solche wie auch ähnliche Situationen ein beträchtliches Maß an Erfahrung, gelang es schließlich, die zu Recht aufgebrachten Herren zu beschwichtigen.

Byl by to býval znamenitý obraz. Kavalíři ve svých parádních uniformách, jak řezníci dávají pořádnou nakládačku.

Zda hostina ještě téhož večera pokračovala, není nic známo.

Pravděpodobně se Gustl za své nemožné chování omluvil a prohlásil, že nahradí veškeré náklady.

Rosi – agilní malá osůbka s obličejem, který dělal jejímu jménu čest, byla duší podniku.

Již v šest hodin ráno krmila Cikána, černého hřebce a prasata, asi čtyři nebo pět.

Pak udělala snídani, vzbudila členy rodiny, řeznické tovaryše, učedníka a služebnou.

Pak se dala do přípravy jídel. Denně jich bylo pět. Byla velmi dobrá kuchařka, druhá nejlepší z Jonasových dcer.

Obsluha zákazníků byla většinou vyhrazena jí, protože mistr byl na jatkách, v přípravě uzenin (Wurstküche) nebo na nákupu dobytka. Pracovala denně nejméně dvanáct hodin.

To se opakovalo – s výjimkou otevírací doby obchodu o nedělích a svátcích – den co den a rok o rok.

Dovolenou znala jen – jako i ostatní obchodnice v městečku – jenom z doslechu.

Její jediné potěšení bylo, navštívit některé odpoledne mezi Vánoce a Novým rokem na několik hodin svoji matku, hostinskou u Jonasů a s ní dlouze rozprávět, potažmo

Es hätte ein köstliches Bild ergeben: Die Cavaliere in ihren Paradeuniformen bei der Verprügelung eines Fleischhackermeisters.

Ob eine Fortsetzung des Mahls noch am selben Abend stattfand, ist nicht überliefert. Es ist anzunehmen, dass Gustl sich für sein unmögliches Verhalten entschuldigte sowie sich zur Erstattung sämtlicher Unkosten bereit erklärte.

Rosi - ein agiles, kleines Persönchen mit einem Gesicht, das ihrem Namen alle Ehre machte - war die Seele des Betriebes. Bereits um sechs Uhr morgens fütterte sie Zigan, den Rapphengst und die Schweine, es waren derer vier bis fünf. Anschließend machte sie das Frühstück, weckte die Familienmitglieder, die Fleischburschen, den Lehrbuben und das Dienstmädchen.

Danach erfolgte die Zubereitung der Speisen. Es gab tagsüber fünf Mahlzeiten. Sie war eine sehr gute Köchin, die zweitbeste der Jonastöchter.

Die Bedienung der Kunden blieb meist ihr vorbehalten, da der Meister sich im Schlachthaus, in der Wurstküche oder bei Vieheinkäufen befand. Sie arbeitete täglich mindestens zwölf Stunden.

Dies wiederholte sich - mit Ausnahme der Öffnungszeiten des Geschäfts an Sonn- und Feiertagen - Tag für Tag und Jahr für Jahr.

Urlaub kannte sie - wie die anderen Geschäftsfrauen des Städtchens auch - nur vom Hörensagen. Ihr einziges Vergnügen war, indem sie an einem Nachmittag zwischen Weihnachten und Neujahr für einige Stunden ihre Mutter, die Jonaswirtin, aufsuchte, um mit ihr ausführlich zu "dischkarian" bzw. sich mit ihr über die

s ní probírat události uplynulého roku.

Při koupi poměrně velkého chladicího zařízení – bylo to v Budějovicích - nabídl jí majitel obchodu při pohledu na její chudinské oblečení - nosila jednoduché šaty a obnošené sandály, na hlavě měla šátek zavázaný pod bradou a cíp visel přes zátylek – možnost splátek.

„To vůbec nepřichází v úvahu“, řekla Rosi, „když něco kupujeme, zaplatíme to samozřejmě ihned“, vyndala z kapsy svých šatů papírový sáček určený pro potraviny, odebrala z něj svazek bankovek a vysázela zaraženému obchodníkovi potřebné tisícikorunové bankovky na stůl.

O Vánocích se rozhodla předat velké množství sádla a masa obyvatelům chudobince. Jo, to byla Rosi.

Po vyvlastnění majetku a útěku do Rakouska, zemřeli ve vysokém věku manželé P., kteří žili v nuzných poměrech ve Vídni.

Do Jonasova hostince chodili hosté, kteří to s čistotou, resp. s hygienou nebrali tak vážně.

Když byla třeskutá zima, kdy se teploty pohybovaly v lednu mezi dvaceti a třiceti stupni pod nulou, nepoužívali mnozí „páni“ záchod na dvoře a konali jednoduše svou malou potřebu v chodbě, což byl asi 6 m dlouhý prostor mezi lokálem a dvorem.

Výsledkem byla žluto-béžová zmrzlá louže, o velikosti nejméně 1 metru čtverečního, kterou nebylo možno úplně bezpečně přejít,

Ereignisse des vergangenen Jahres zu unterhalten.

Beim Kauf einer Kühlanlage von beträchtlicher Größe - es war in Budweis - unterbreitete ihr der Geschäftsinhaber in Anbetracht ihrer ärmlichen Kleidung - sie trug ein einfaches Kleid und abgetragene Sandalen, dazu ein Kopftuch, das unter dem Kinn verknotet war und der Zipfel über den Nacken ragte - die Möglichkeit einer Teilzahlung.

„Dies kommt gar nicht in Frage“, sagte Rosi, „wenn wir etwas kaufen, bezahlen wir es natürlich sofort“, holte ein Papiersäckchen, das für Lebensmittel bestimmt war, aus der Tasche ihres Kleides, entnahm daraus ein Bündel Geldscheine und blätterte dem fassungslosen Geschäftsmann die fälligen Tausendkronenscheine auf den Tisch.

An Weihnachten veranlasste sie, dass beträchtliche Mengen von Fett und Fleisch an die Insassen des Armenhauses verteilt wurden. Ja, das war Rosi.

Nach Enteignung des Besitzes und der Flucht nach Österreich starb das Ehepaar P. hochbetagt, in dürftigen Verhältnissen lebend, in Wien.

Im Jonaswirtshaus gab es Gäste, die es mit der Sauberkeit bzw. mit der Hygiene nicht so genau nahmen. Bei strenger Kälte, die Temperaturen bewegten sich im Januar zwischen zwanzig und dreißig Grad minus, verzichteten so manche "Herren", das im Hofe befindliche Pissoir aufzusuchen und verrichteten ihre kleine Notdurft einfach im Vorhaus, einem ca. sechs Meter langen Raum zwischen Gaststube und Hof.

Das Ergebnis war eine mindestens ein Quadratmeter große, gelbbeige, gefrorene Pfütze, deren Begehen bzw. Überbrückung

resp. překlenout. Většinou to bylo na Miazl, aby tento nehygienický útvar následujícího rána odstranila.

Poté, co tam objevila znečištění se snažila chytit pachatele při činu, takže se pokoušela podezřelého sledovat, což při čilém provozu v hospodě nebylo jednoduché.

Jakmile jeden z těchto lidí opustil své místo a vyšel ven, vyšla do kuchyně, aby zaujala své pozorovací stanoviště.

Bezprostředně za dveřmi do chodby bylo dvacet centimetrů široké a jeden metr vysoké okno zakryté záclonou, kterým mohla slabě osvětlený prostor pozorovat.

Jestliže došlo k tomu, že se jeden z těchto mužů - v této době ještě existoval rozdíl mezi pánem a mužem - právě vyprazdňoval svůj měchýř, rychle rozrazila dveře, popadla připravené koště z březového proutí a mlátila pachatele na zátylek a krk přes záda a vykřikovala nadávky jako „ty hajzle jeden, koukej jít vocad!“

Jednou to byl Louis Schischkú, domkař a příležitostný dělník, který měl v důsledku válečného zranění neohebnou pravou nohu.

Teprve pod palbou úderů koštětem se cítil nucen přerušit vykonávání své potřeby.

Pak se snažil uvést do pořádku své oblečení, zvedl ze země klobouk, který se tam po šarvátce ocitl – měl ho vždy na

nicht ungefährlich war. Meist blieb es Miazl vorbehalten, dieses unhygienische Gebilde am nächsten Morgen zu beseitigen.

Nach der angefallenen Verunreinigung gab sie sich Mühe, die Täter in flagranti zu ertappen, indem sie versuchte - was bei einem regen Betrieb nicht einfach war - die Verdächtigen zu observieren.

Sobald einer dieser Leute seinen Platz verließ, um sich nach draußen zu begeben, begab sie sich in die Küche, um ihren Beobachtungsposten einzunehmen.

Unmittelbar neben der Tür zum Vorhaus befand sich ein zwanzig Zentimeter breites und ein Meter hohes mit einem Store bespanntes Fenster, durch das sie den spärlich erleuchteten Raum überblicken konnte.

Ergab es sich, dass einer der Männer - zu dieser Zeit gab es noch den Unterschied zwischen Herr und Mann - gerade seine Blase entleerte, stieß sie rasch die Türe auf, ergriff einen bereitgestellten, aus Birkenruten gefertigten Besen und drosch unter wüsten Beschimpfungen wie „Du Saukerl, schau dast außikimst!“ auf Nacken und Rücken des Übeltäters ein.

Einmal war es der Schischka Louis, ein Häusler und Gelegenheitsarbeiter, dessen rechtes Bein infolge einer Kriegsverletzung steif war. Unter dem Hagel der Schläge sah er sich erst veranlasst, die Verrichtung seiner Notdurft abzuberechen. Dann versuchte er, seine Kleider in Ordnung zu bringen, hob den infolge der Kampfhandlung am Boden liegenden Hut

hlavě i v lokále, a pajdal, jak mu to jen neohebná moha dovolovala, zpět do místnosti.

„Co je?“, zeptal se Jeschko Franz, jeho soused u stolu, když Louis vstoupil do lokálu rozrušený s kloboukem v ruce a se silně promočenými kalhotami v oblasti genitálií.

„Ále nic“, odpověděl a zaujal opět své místo a klobouk si posadil zase na hlavu.

Miazlina „trestná výprava“ se zřejmě neminula účinkem, protože pachatelé, jakmile pocítili malou lidskou potřebu, se ptali opatrně obsluhy hostů: „Je Miazl doma?“

Miazl se o několik roků později vdala za poštovního úředníka, který měl na okraji města malou vilu.

Jednoho den v září roku 1945 – manžel byl mimo dům a hospodyně zrovna připravovala švestkové knedlíky - vstoupila do kuchyně komise sedmi osob, mez nimi četník a puška.

Žena byla vyzvána, aby okamžitě šla s nimi.

„Ale já zrovna vařím knedlíky“, odpověděla zcela zmatená.

„Ano, ano“, odpověděla nějaká dáma, pokud paměť slouží, byla to manželka starosty W.

„Nedělejte si kvůli tomu žádné starosti. Budu ty knedlíky vařit tak dlouho, dokud nebudou hotové.“

auf - er hatte ihn ja sonst immer, auch im Lokal auf dem Kopf, und schlurftte, so schnell es sein steifes Bein erlaubte, in die Gaststube zurück,

„Is wos?“, fragte der Jeschko Franz, sein Tischnachbar, als Louis verstört mit dem Hut in der Hand und stark vernässter Hose im Genitalbereich das Lokal betrat.

„Na, nix is“, antwortete er und nahm wieder seinen Platz ein, indem er den Hut wieder auf dem Kopf platzierte.

Miazls "Strafexpeditionen" war scheinbar Erfolg beschieden, denn die Übeltäter, wenn sie ein menschliches Bedürfnis kleiner Art verspürten, fragten zurückhaltend die Bedienung der Gäste: „Is d'Miazl dahoam?“

Miazl heiratete Jahre später einen Postbeamten, der am Stadtrand eine kleine Villa besaß.

An einem Septembertag des Jahres 1945 - der Ehemann befand sich außer Haus und die Hausfrau war gerade dabei, Pflaumenknödel zu kochen - betrat eine Kommission von sieben Personen die Küche, unter ihnen ein Gendarm und ein Gewehr.

Die Frau wurde aufgefordert, unverzüglich mitzukommen.

„Aber ich koche doch eben die Knödel“ sagte Miazl total verstört.

„Ja, ja“, antwortete eine Dame, soweit erinnerlich war es die Ehefrau des Bürgermeisters W.

„Machen Sie sich deswegen keine Sorgen, ich koche die Knödel, bis sie gar sind.“

O několik minut později stála Miazl se svojí vnučkou a nejnudnějším oblečením, nacpaným do dvou tašek, na ulici.

Při „zkrášlování města“, které začalo již v roce 1950 a provádělo se ve větších časových odstupech, padlo několik docela pěkných budov, které vyžadovaly pouze renovaci, za oběť krumpáči.

Mezi nimi se nacházel rovněž dům Jonasových, který byl roku 1958 obětován a zbourán.

Překlad do češtiny: Helga Grimmová, Třeboň, spolupráce Bernhard Riepl, Kaplice

Wenige Minuten später stand Miazl mit ihrer Enkelin und dem Notwendigsten an Bekleidung, die in zwei Taschen untergebracht war, auf der Straße.

Im Zuge einer "Stadtverschönerung", die bereits im Jahre 1950 begann und in größeren Zeitabständen durchgeführt wurde, fiel eine Anzahl zum Teil schöner Gebäude, die lediglich einer Renovierung bedurft hätten, der Spitzhacke zum Opfer.

Unter diesen befand sich auch das Jonashaus, das 1958 dem Abriss anheimfiel.